

Beskyttelse nu som rimelig, er der formentlig ingen Grund til at nægte de ældre Værker den, undtagen hvor Tredjemands Ret herved vilde kræves. Men hertil er der netop taget Hensyn i Paragraffens andet, tredje og fjerde Stykke. Paa en lignende Tanke hvile ogsaa Bestemmelserne i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, der blot ikke gennemføre Tanken fuldt ud.

Kun i eet Punkt vil formentlig den nye Lov medføre en Indstrænkning i tidligere bestaaende Rettigheder, nemlig med Hensyn til posthume, litterære og musikaliske Værker, da disse vistnok ifølge Lov af 21de Februar 1868 § 1 beskyttes i 50 Aar fra den første Udgivelse, altsaa noget længere end her foreslaaet. Men naar henses til, at dette Resultat dog beror paa en ret omtvistelig Fortolkning, og at den praktiske Virkning af denne Forskel sikkert vil blive saare ringe, turde det være ubetænkeligt ganske at bortse herfra.

I Paragraffens andet og tredje Stykke er taget Hensyn til den Tredjemand, som før Lovens Kundgørelse har foretaget eller paabegyndt en Gengivelse, som efter den gældende Ret var lovlig, enten fordi denne ikke hjemler Beskyttelse i den paagældende Retning, eller fordi de nu gældende kortere Frister for Rettens Varighed ere udløbne. Det er et lignende Hensyn som det, der har givet sig Udtryk i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, men som der er ført ud over, hvad Djemedet kræver. Dette kræver nemlig kun, at den nye Lovs Regler ikke paaføre saadanne Tredjemænd Tab, men ingenlunde, at enhver Beskyttelse efter den nye Lov udeluk-

kes, fordi en Gengivelse tidligere lovligt er offentliggjort eller paabegyndt. Herom kan i øvrigt henvises til de tilsvarende Betragtninger, som ovenfor ere fremsatte med Hensyn til Reglen i Forslagets § 26.

Paragraffens fjerde Stykke sigter navnlig til Regler som den i § 9 om Oplagets Størrelse, Reglen i § 10 i Slutningen o. l., idet disse ikke bør komme til Anvendelse paa Forlagskontrakter o. l. som ere stiftede, før Loven træder i Kraft, altsaa under andre Forudsætninger.

Reglen i femte Stykke er ikke blot nødvendig, fordi en Anvendelse af de foreslaaede nye Arvregler vanskelig lader sig gennemføre, naar Arven efter den gældende Ret allerede er tilfalden bestemte Personer, men stemmer ogsaa med den almindelige arveretlige Grundspætning, at det er de ved Arveladerens Død gældende Arvregler, som ere bestemmende for Arvegangen.

Til § 47.

Denne Bestemmelse er vel strengt taget overflødig, men i al Fald uskadelig og afstørrer enhver mulig Tvivl om Lovens Forhold til Lov af 12te April 1839 om Teaterdrift i København.

Angaaende de enkelte af Landstinget i det oprindelige Forslag gjorte Ændringer, der ikke i det foregaaende ere særligt omtalte, henvises til den af Landstingets Udvalg den 12te Marts 1891 afgivne Betænkning, hvoraf et Afskrift vedhæftes disse Bemærkninger.